

Bilgi, bilinci besleyen “Öz”dür. Sevgi ile de bütünleştirebilir miyiz, (*Bilgi + Bilinç + Sevgi*)
üçlüsü, olmazları olur yapan bir üçlü,
“**Ulu – Güç**”
halini alı-verirler...

Bilinç, geleceğimizi bugünün yarattığını bilir. Daha yüksek aşamalara ulaşmak için de,
gereklerin, gerektiği zamanlarda, gerektiği gibi yapılmasının gerekliliğini duruca görür, duruca
bilir ve tastamam yapılmasını emreder...

Bu yaptırımlar ve bu yapılarımlar, özünde, evreni, evrenin yönelmek zorunda olduğu
konumlara ağızlama ve gereklerini oluşturma yaptırımlarının yapı taşlarıdır.

Bilginin ve Bilincin beslediği bir iç ses vardır. “**SEZGİ**” diyebiliriz bu iç sesin adına biz. Bu iç
ses sanatçıya: “***Daima daha ileriye,***
daima daha doğruya, daima daha yeniye..!”
diye sevecen emirler yağdırır...

Bilgi ve bilinç doğru düşünmenin temeli, doğru düşünme ise, doğru eylemlerin temelidir.
Düşünceler eyleme dönüştürülüp, yapıtlarla taçlandırılmadıkça bir özlem, bir imge olma
kaderinden kurtulamazlar.

Eylemsiz düşünce boş çuvadan farksız kalır; ayakta duramaz..! Düşünceyi somutça dolduran
eylemlerdir...

Düşünce: **“İç Dünyamızdan gelen Beynimizin Sesidir!”** ona kulak verelim..! Onun istemlerini ölçelim, tartalım, uyulması gereken kurallara uyalım; uygulamaya koyalım..!

İnsanız..! O İç dünyamızı tanımadan ne kendimizi doğru düzgün tanıyabiliriz ve ne de dış dünyadaki olayları anlayabiliriz; ol Evrenleri kavrayabiliriz..!

Peygamberler, bu **“İç Sesi”** herkeslerden çok iyi duydukları, herkeslerden çok iyi algıladıkları, herkeslerden çok iyi anladıkları ve onlara herkeslerden çok çok daha iyi uydukları için ve de ayrıca o **“İÇ SESİ” duyurmakla**, uygulamakla kendi kendilerini görevlendirdikleri için, normalin üstünde ayrıcalıklı konumlara yükseltilmişlerdir. Hem de öylesine yükseltilmişlerdir ki, kendi içimizdeki öz seslerimizi duyamayan bizler, onlardaki bu ayrıcalığı, normal-üstü bir durum olarak düşünürüz ve bir tür erişilmezlik olarak görürüz...

Her peygamber, peygamber olamayan, iç seslerini duyamayan biz ayar insanlara üstün ve ayrıcalıklı görünürler. Bu görüntüde, **“Üstün bir deli”** tavrı sezilir. Bu sezgide, bu görüşte ve görünüşte az-çok bir doğruluk payı da yok değildir hani; vardır..!

Her Peygamberin biraz deli gibi görünüşü, onların kendi iç seslerini duyularındaki ve de bu iç seslerine kesinkes uyuşlarındaki erişilmez üstünlüklerinin ürünüdür...

Her deli dahi değildir! Ama her dâhide oldukça yüklü delilikler görürüz. Zamanın ve mekanın dışına sık sık taşmaları, bizlere benzemeyişleri onların bu delilik erdemlerinden ötürüdür..!

Madde dünyasının bir eni, boyu, derinliği vardır. Ne denli büyük ve görkemli olursa olsun, onun da kendine özgü, öz sınırları olur ve de vardır. Bu sınırlar, akıl ve beden gözüyle her vakit, her durumda görülebilir. Sınıra sığmayan, eni, boyu, derinliği, akıcılığı, yakıcılığı görülemeyen, ama duyumsanan RUH Dünyası, o madde dünyasının dar kalıplarına asla tıkalımaz..! O ruh, hem zamanın, hem mekânın çok çok üstünde ve ötesindedir. Sonsuzluğun özgürlüğüdür Ruh.

Sanatçının dünyası, kendi iç seslerini özümleyebildiği ölçülerde o ruh dünyasına yaklaşır. Ve

BİLGİ - BİLİNÇ VE SANAT

Mustafa Aslan Aksungur tarafından yazıldı.

Perşembe, 07 Ocak 2016 21:06 -

de **Sanatçılar**, o Ruh dünyalarına yaklaşabildikleri ölçülerde yüce sanat yapıtları verebilirler...

Sanatta Var Olmak: Bilim işidir, Bilinç işidir, Sezgi, işidir, Emek ve Ter İŞİDİR..! m.a. a.